

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Co/13/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116214333
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3116214333.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD. v spore žalobcu D. F. K., narodeného dňa XX.XX.XXXX, bytom U. XXX/XX, L. Z. V., zastúpeného P. F. G., advokát Q. so sídlom I. XX, XXX XX B., D. XX XXX XXX proti žalovaným 1/ D. K. K., narodenému dňa XX.XX.XXXX, bytom B. XXX/XX, D., 2/ F. F. K., narodenej dňa XX.XX.XXXX, bytom B. XXX/XX, D., o zaplatenie 3.858,38 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného 1/ proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 24. júla 2019, č. k. 23C/236/2016-266 v spojení s opravným uznesením zo dňa 25. februára 2020, č. k. 23C/236/2016-342 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II., IV. potvrdzuje.

Odvolanie žalovaného 1/ proti výrokom I., III., V. **o d m i e t a .**

Žalobca **m á** proti žalovanému 1/ **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom vzájomnú žalobu žalovaného 1/ proti žalobcovi vylúčil na samostatné konanie (výrok I.), žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3858,38 eur spolu s kapitalizovaným úrokom z omeškania vo výške 130,35 eur, s 8,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 163,26 eur od 20.02.2015 do zaplatenia, s 8,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.03.2015 do zaplatenia, s 8,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.04.2015 do zaplatenia, s 8,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.05.2015 do zaplatenia, s 8,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.06.2015 do zaplatenia, s 8,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.07.2015 do zaplatenia, s 8,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.08.2015 do zaplatenia, s 8,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.09.2015 do zaplatenia, s 8,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.10.2015 do zaplatenia, s 8,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.11.2015 do zaplatenia, s 8,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.12.2015 do zaplatenia, s 8,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.01.2016 do zaplatenia, s 8,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.02.2016 do zaplatenia, s 8,00 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.03.2016 do zaplatenia, s 8,00 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.04.2016 do zaplatenia, s 8,00 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.05.2016 do zaplatenia, s 8,00 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.06.2016 do zaplatenia, s 8,00 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.07.2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku

(výrok II.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok III.). Súčasne priznal žalobcovi proti žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok IV.), a žalovanej 2/ priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 % (výrok V.).

2. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že dňa 04.11.2004 Q. Q.. poskytla žalobcovi ako dlžníkovi a V. K. ako spoludlžníkovi úver vo výške 1.220.000,- Sk (40.496,58 eur), ktorý sa dlžník a spoludlžník zaviazali vrátiť v pravidelných mesačných splátkach po 8.629,- Sk (286,43 eur) počnúc dňom 20.12.2004 do 20.01.2031 (zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX). Uvedená suma bola veriteľom poskytnutá na účet žalobcu, ktorý ju následne zaslal vo výške 1.200.000,- Sk na spoločný účet žalovaného 1/ a žalovanej 2/, suma 20.000,- Sk bola žalovanému 1/ poskytnutá v hotovosti. Žalovaný 1/ sa zaviazal pôžičku žalobcovi splácať v pravidelných mesačných splátkach splatných k 19. dňu vo výške, ktorú žalobca hradí banke (táto skutočnosť bola preukázaná výpoveďou V. K.). Poskytnutie pôžičky a povinnosť ho splácať ďalej preukazuje zápisnica o výsluchu žalovaného 1/ zo dňa 30.06.2015 (čl. 93 spisu sp. zn. 26C/35/2015), kde žalovaný 1/ uvádza, že je pravda, že jeho brat F. si bral v roku 2004 úver, a že sa dohodli, že mu ho budú s manželkou splácať s tým, že mu ho budú platiť, pričom tento úver splácali 8 rokov potom už nemali peniaze, pričom podotkol, že sa nejednalo o pôžičku, ale bol to úver pre žalobcu a žalovaní mu ho len splácali, pričom na uvedenom výsluchu neuviedol žiadny rozumný dôvod, prečo by mali za niekoho iného hradíť úver. Skutočnosť tvrdenú žalovaným 1/, že sa nemalo jednať o pôžičku, je vyvrátená ostatnými dôkazmi najmä výsluchom svedka V. K., ako i e-mailovou komunikáciou zo dňa 06.03.2014, ktorá takisto preukazuje záväzok žalovaného 1/splácať pôžičku, nakoľko v nej žalovaný 1/ uvádza „de facto by nastal stav, že pôžičku ktorú máš od Q. a ktorú si za posledné obdobie splácal za mňa“. Takisto aj v záverečnej reči žalovaný 1/ uviedol, že súhlasí s jeho právnym zástupcom, keď ten uviedol, že poskytnutie pôžičky nerozporuje, avšak s tým, že bola poskytnutá obom žalovaným. To, že sa v danej veci jednalo o pôžičku, a teda že sa nejednalo o dar či nezištnú pomoc, preukazuje aj to, že žalovaní ako manželia túto pôžičku riadne splácali až do októbra 2012, pričom žalovaný 1/ opätovne začal hradíť pôžičku v 1 od septembra 2018 a žalovaná 2/ od februára 2019 v 1, čo vyplýva zo zhodných tvrdení strán na pojednávaní dňa 24.07.2019. Zároveň to, že sa jednalo o pôžičku, ktorú sa žalovaný 1/ zaviazal hradíť v splátkach splatných k 19. dňu vo výške, ktorú žalobca hradí banke, vyplýva aj z toho, že na úhradu zameškaných splátok použili sumu získanú za predaj pozemku, keď dňa 22.06.2015 uzavreli žalovaní 1/ a 2/ ako predávajúci s manželmi K. ako kupujúcimi kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol predaj pozemku o výmere 269 m², za kúpnu cenu 5.380,- eur, z ktorej časť 5.300,- eur bola vyplatená na účet žalobcu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX dňa 24.06.2015, čo preukazuje výpis z účtu žalobcu zo dňa 30.06.2015. Ak by sa nemalo jednať o pôžičku, ktorú sa zaviazal žalovaný 1/ uhrádzať, bolo by nelogické uhrádzanie jednotlivých splátok a zároveň predaj pozemku z ktorého manželia de facto nič nemali. Tvrdenia, že sa malo jednať o dar prípadne kúpnu cenu, tvrdené žalovaným 1/, neboli v konaní preukázané, keď svedok V. K. to označil za blud. Z týchto dôkazov, akými sú výpoveď V. K., prehlásenie a vyjadrenie žalovaného 1/ v zápisnici o výsluchu či v e-mailovej komunikácii, ako i jeho správanie spočívajúce v uhrádzaní splátok a zaplatení sumy 5.300,- eur na účet žalovaného a nakoniec aj z jeho súhlasné vyjadrenie v záverečnej reči so stanoviskom jeho zástupcu, že pôžičku nerozporuje, bez rozumných pochybností vyplýva pravdivosť žalobného tvrdenia o poskytnutí sumy 1.220.000,-Sk žalovanému 1/ a záväzok ju splácať vo výške, akej žalobca uhrádza svoj záväzok banke, a že žaloba nebola podaná v záujme dosiahnuť deľbu majetku žalovaného 1/ či v záujme spolčenia sa proti nemu. Tvrdenia žalovaného o tom, že sa nemalo jednať o pôžičku, ale o kúpnu cenu za dom, neboli v konaní preukázané a sú v rozpore z vykonanými dôkazmi, keď aj sám žalovaný uviedol, že sa jednalo o pôžičku. Uvedená myšlienka, že by suma 1.220.000,-Sk mohla predstavovať časť kúpnej ceny za podiel na dome, použil žalobca za účelom možnosti dohody so žalovaným 1/, ako vyriešiť splácanie pôžičky medzi nimi, čo dokladá mailová komunikácia zo dňa 06.03.2014, pričom z nej vôbec nevyplýva, že by sa od počiatku malo jednať o kúpnu cenu za dom, ako tvrdil žalovaný 1/. Z e-mailovej komunikácie vyplýva, že to žeby sa pôžička mohla použiť na zaplatenie ceny domu bol len návrh žalobcu žalovanému v roku 2014, teda dávno potom, ako došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke, pričom žalovaný 1/ sa tento návrh riešenia pôžičky snažil v rámci svojej procesnej obrany využiť tak, že sa takáto dohoda bola od počiatku, teda že v skutočnosti nešlo o pôžičku ale o kúpnu cenu za dom, pričom jej existenciu nič nepreukazuje.

3. Čo sa týka povinnosti zaviazat' na úhradu pôžičky aj žalovanú 2/, v konaní nebolo preukázané, že by zmluvnou stranou zmluvy o pôžičke bola aj žalovaná 2/. Svedok navrhnutý žalobcom, V. K. uviedol, že v roku 2004 poskytol žalobca úver žalovanému 1/, pričom uviedol, že Dohoda bola v tom, že ho bude

splácať žalovaný 1/. Z výpovede svedka ďalej vyplynulo, že žalovaná 2/ sa Dohody nezúčastnila a že na rokovaníach prítomná nebola. Tvrdenia žalovaného 1/, že manželka bola na rokovaníach prítomná, takisto neboli nijak preukázané. Skutočnosť, že žalovaná 2/ nebola zmluvnou stranou zmluvy po pôžičke, vyplýva aj z doplnenia skutkových tvrdení žalobcu, že peniaze požičiaval iba žalovanému 1/, pričom jednanie mali byť prítomní iba žalobca, žalovaný 1/ a ich spoločná mama, pričom uvedené je potvrdené aj tvrdeniami žalovanej 2/, že nebola prítomná dojednávania zmluvy. Na uvedenom závere nemení nič, že záložnú zmluvu na zaistenie úveru poskytnutému žalobcovi uzavreli ako záložní dlžníci obaja žalovaní, nakoľko tá preukazuje len to, že žalovaná 2/ o pôžičke vedela, ale nie že bola zmluvnou stranou zmluvy o pôžičke uzavretej medzi žalobcom a žalovaným 1/. Postavenie žalovanej 2/ ako záložcu v uvedenej zmluve nie je postavenie, na ktorého základe by jej vznikla povinnosť pôžičku splácať žalobcovi, ale záložnou zmluvou jej vznikla povinnosť len strpieť prípadný výkon záložného práva banka k predmetu zálohu. Čo sa týka tvrdenia o uznaní dlhu žalovanej 2/ vyplývajúce z listiny na čl. 42 spisu sp. zn. 26C/35/2015, tak v uvedenej listine žalovaná 2/ uvádza, že o tom, že žalovaný 1/ nahovoril žalobcu na zobrať úveru, sa dozvedela až po čase a žeby s tým nesúhlasila, nakoľko už mali iné pomerne vysoké úvery. Tiež uviedla, že dlh uznáva, nakoľko to pokladá za morálne a správne. Uvedená listina takisto nepreukazuje, že by žalovaná 2/ bola zmluvnou stranou zmluvy o pôžičke, nakoľko vôbec neuznáva dlh, čo do dôvodu spôsobilého ju zaviazat', nakoľko nemožno uznať dlh niekoho iného než svoj (§ 558 OZ výslovne uvádza „svoj dlh“), v dohode vôbec neuvádza dôvod, že sa jednalo o jej pôžičku. Uvedené rovnako platí aj pre list žalovanej 2/ žalobcovi zo dňa 28.02.2016, kde výslovne uvádza, že pri dohode nebola. Nato, aby niekto hradil dlh iného je potrebné pristúpenie k záväzku, čo z tejto istiny nevyplyva. Manželka uznáva dlh preto, že to pokladá za morálne a správne, ale nie z dôvodu, že by sama bola zmluvnou stranou. Uvedené vôbec z listiny nevyplyva, práve naopak v nej konštatuje okolnosti, z ktorých vyplýva, že zmluvnou stranou nebola, keď uvádza, že o tom nevedela. Uvedené konanie žalovanej 2/ o morálnosti či správnosti uznať dlh nie je nelogické, nakoľko peniaze mali byť použité na dostavbu domu žalovaných, teda aj žalovaná 2/ z poskytnutej pôžičky mala získať benefit v podobe dostavby domu a i keď nemá povinnosť hradit' dlh žalovaného 1/. Takisto ani to, že sa žalovaná 2/ podieľa na úhradách splátok žalobcovi, nepreukazuje, že je zmluvnou stranou, nakoľko ide v zásade o niečo bežné, keď sa za života oboch manželov nerieši, či hradím svoju pohľadávku alebo manželovu obzvlášť, ak napr. pôžička bola použitá na získanie spoločných vecí. To, že manželka nebola zmluvou stranou zmluvy o pôžičke a že zmluvnou stranou dlžníkom bol žalovaný 1/, vyplýva aj zo žalobných návrhov ako i prehlásenia žalobcu, V. K., H. K. a Q. K.. Kde na jednej strane žalobca a ostatné osoby v prehlásení uvádzajú, že suma 1.220.000,-Sk bola požičaná žalovanému 1/ a žalovanej 2/, avšak na splácanie sa mal ústne zaviazat' len žalovaný 1/, pričom logike zodpovedá taký priebeh, že ak skutočne mali byť požičané žalovanému 1/ spoločne so žalovanou 2/, teda že aj žalovaná 2/ bola zmluvnou stranou tak aj žalovaná 2/ by sa logicky zaviazala na uhrádzanie dlhu, nie len žalovaný 1/. Takisto ani to, že suma bola vyplatená na spoločný účet žalovaného a žalovanej nepreukazuje uzavretie zmluvy žalovanou 2/, nakoľko účet predstavuje iba platobné miesto a nehovorí o tom, kto bol zmluvnou stranou. V uvedenom prípade tak nebolo unesené dôkazné bremeno a nebolo preukázané, že zmluvnou stranou zmluvy o pôžičke bola aj žalovaná 2/.

4. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca poskytol žalovanému 1/ sumu 1.220.000,- Sk, ktoré sa žalovaný 1/ zaviazal uhrádzať v mesačných splátkach k 19. dňu v mesiaci, ktoré v rozhodnom období boli v výške 217,36 eur, t.j. nižšej než pôvodné splátky (286,43 eur). Dôkazné bremeno ohľadne toho, že splátky žalovaný 1/ riadne uhrádzal mal žalovaný 1/, ktorý riadne a včasné uhradenie splátok, ktoré sú predmetom konania nepreukázal (splátky splatné od 19.04.2014 do 19.07.2016 okrem splátky splatnej dňa 19.10.2014). Z vykonaného dokazovania vyplýva, že na úhradu splátok splatných od 19.04.2014 do 19.02.2015, okrem splátky, ktorá nie je predmetom tohto konania, t. j. splatnej 19.10.2014 žalobca v zmysle zásady v časnosti, t. j. započítaním na splátky najskôr splatné započítal sumu, ktorú mu zaplatili žalovaní 1/ a 2/ titulom predaja chaty v sume 2.010,34 eur, keď na splátky splatné do 19.03.2014 a uplatnené v konaní sp. zn. 26C/35/2015 použili zvyšnú časť sumy, ktorú získali predajom záhrady, a to sumu 3.289,66 eur. Suma 5.300,- bola žalobcovi uhradená dňa 24.06.2015. Z uvedeného vyplýva, že splátky splatné od 19.04.2014 do 19.01.2015 boli uhradené v celej výške dňom 24.06.2015, pričom splátka splatná dňa 19.02.2015 bola uhradená len v časti 54,10 eur, nakoľko suma 2.010,34 eur ju už nestačila pokryť v celej výške. Ostatné uhradené splátky splatné dňa 19.03.2015 -19.07.2016 neboli uhradené vôbec, nakoľko ich úhrada nebola preukázaná.

5. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že dňa 04.11.2004 poskytol žalobca žalovanému 1/ sumu 1.220.000,-Sk, ktorú sa žalovaný zaviazal 1/ vrátiť žalobcovi v splátkach splatných vždy k 19. dňu v mesiaci v sumách zodpovedajúcim povinnosti žalobcu uhrádzať jemu poskytnutý úver Q. Q., T.. až do dátumu konečnej splatnosti, ktorý si žalobca zobral za účelom poskytnutia pôžičky pre žalovaného 1/. Na základe tejto zmluvy o pôžičke vznikla žalovanému 1/ záväzková povinnosť ju vrátiť v dojednaných splátkach, ktoré boli od 19.04.2014 do 19.07.2016 vo výške 217,36 eur (§ 657 OZ). Je zrejmé, že takto žalovaný 1/ istinu preplatí, rovnako ako istinu v zmluve o úvere uzavretou so Q. Q., T.. preplatí žalobca, avšak dohoda, podľa ktorej sa vráti viac ako je poskytnutá istina, je prípustná, nakoľko v zmysle § 658 ods. 1 OZ, pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky. Žalovaný 1/ splátky vo výške 217,36 eur mesačne, ktoré boli splatné od 19.04.2014 do 19.02.2015 (okrem uhradenej splátky zo dňa 19.10.2014) uhradil až dňa 24.06.2015, pričom splátku splatnú dňa 19.02.2015 neuhradil v celej výške, t.j. v sume 163,26 eur, nakoľko úhrada vykonaná žalovaným pripísaním sumy 5.300,- eur na účet žalobcu, z ktorej časť v sume 3.289,66 eur bola započítaná na splátky uplatnené v konaní sp. zn. 26C/35/2015, t.j. na splátky splatné do 19.03.2014 vrátane a zvyšná časť na splátky splatné od 19.04.2014 do 19.02.2015 podľa zásady včasnosti, t.j. na splátky najskôr splatné, na ňu nestačila v celej výške. Nakoľko žalovaný 1/ neuhradil tieto splátky včas dostal sa s ich úhradou do omeškania nasledujúcim dňom po ich splatnosti. Z uvedeného dôvodu má žalobca nárok na úrok z omeškania s úhradou týchto splátok (§ 517 ods.1 a ods. 2 OZ).V uvedenom období bol úrok z omeškania vo výške 8,05% ročne, a preto žalobcovi patrí kapitalizovaný úrok z omeškania za obdobie od 20.04.2014 do 24.06.2015 s úhradou splátky vo výške 217,36 eur splatnej dňa 19.04.2014 v sume 20,66 eur, kapitalizovaný úrok z omeškania za obdobie od 05.2014 do 24.06.2015 s úhradou splátky vo výške 217,36 splatnej dňa 19.05.2014 v sume 19,22 eur, kapitalizovaný úrok z omeškania za obdobie od 20.06.2014 do 24.06.2015 s úhradou splátky vo výške 217,36 splatnej dňa 19.06.2014 v sume 17,73 eur, kapitalizovaný úrok z omeškania za obdobie od 20.07.2014 do 24.06.2015 s úhradou splátky vo výške 217,36 splatnej dňa 19.07.2014 v sume 16,29 eur, kapitalizovaný úrok z omeškania za obdobie od 20.08.2014 do 24.06.2015 s úhradou splátky vo výške 217,36 splatnej dňa 19.08.2014 v sume 14,81 eur, kapitalizovaný úrok z omeškania za obdobie od 20.09.2014 do 24.06.2015 s úhradou splátky vo výške 217,36 splatnej dňa 19.09.2014 v sume 13,32 eur, kapitalizovaný úrok z omeškania za obdobie od 20.11.2014 do 24.06.2015 s úhradou splátky vo výške 217,36 splatnej dňa 19.11.2014 v sume 10,40 eur, kapitalizovaný úrok z omeškania za obdobie od 20.12.2014 do 24.06.2015 s úhradou splátky vo výške 217,36 splatnej dňa 19.12.2014 v sume 8,96 eur, kapitalizovaný úrok z omeškania za obdobie od 20.01.2015 do 24.06. s úhradou splátky vo výške 217,36 splatnej dňa 19.01.2015 v sume 7,47 eur, kapitalizovaný úrok z omeškania za obdobie od 20.02.2015 do 24.06.2015 s úhradou splátky vo výške 217,36 splatnej dňa 19.02.2015 v sume 1,49 eur. Celková výška kapitalizovaného úroku je 130,35 eur, na ktorú súd zaviazal žalovaného 1/, nakoľko v zmysle § 517 ods. 2 OZ, má nato žalobca nárok a vo zvyšnej časti súd žalobu v časti kapitalizovaného úroku z omeškania zamietol, nakoľko kapitalizovaný úrok z omeškania dosiahol len výšku 130,35 eur. Žalovaný 1/ neuhradil splátku splatnú dňa 19.02.2015 vo výške 163,26 eur, nakoľko ju úhrada sumou 5.300,- eur už nestačila v tejto výške pokryť. Splátky splatné od 19.03.2015 do 19.07.2016 v celkovej výške 3 695,12 eur (17 x 217,36) neboli uhradené vôbec, teda celková neuhradená suma pôžičky predstavuje sumu 3.858,38 eur. Neuhradením týchto splátok porušil žalovaný 1/ povinnosť vyplývajúcu mu zo záväzkového vzťahu (§ 657 OZ),, t.j. poskytnuté prostriedky podľa dohody vrátiť, a preto ho súd zaviazal na ich zaplatenie. Neuhradením splátok splatných od 19.02.2015 do 19.07.2016 (splátku 19.02.2015 len v sume 163,26 eur) sa žalovaný 1/ dostal do omeškania s úhradou týchto súm deň nasledujúci po ich splatnosti, a preto súd žalobcovi priznal ním uplatnený úrok z omeškania ročne za omeškania so splátkami splatnými od 19.02.2015 do 19.07.2016, a to odo dňa nasledujúcom po ich splatnosti t.j. od 20. dňa toho ktorého mesiaca, nakoľko týmto dňom bol žalovaný v omeškaní. Ku dňu omeškania so splátkami splatnými od 19.02.2015 do 20.02.2016 bola sadzba úroku z omeškania 8,05 % ročne, a preto súd žalobcovi priznal proti žalovanému 1/ 8,05 % úrok z omeškania ročne zo sumy 163,26 eur od 20.02.2015 do zaplatenia, 8,05% úrok z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.03.2015 do zaplatenia, 8,05% úrok z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.04.2015 do zaplatenia, 8,05% úrok z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.05.2015 do zaplatenia, 8,05% úrok z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.06.2015 do zaplatenia, 8,05% úrok z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.07.2015 do zaplatenia, 8,05% úrok z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.08.2015 do zaplatenia, 8,05% úrok z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.09.2015 do zaplatenia, 8,05% úrok z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.10.2015 do zaplatenia, 8,05% úrok z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.11.2015

do zaplataenia, 8,05% úrok z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.12.2015 do zaplataenia, 8,05% úrok z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.01.2016 do zaplataenia, 8,05% úrok z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.02.2016 do zaplataenia. Ku dňu omeškania so splátkami splatnými od 19.03.2016 do 20.07.2016 bola sadzba úroku z omeškania 8 % ročne, a preto súd žalobcovi priznal 8 % úrok z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.03.2016 do zaplataenia, 8% úrok z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.04.2016 do zaplataenia, 8% úrok z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.05.2016 do zaplataenia, 8% úrok z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.06.2016 do zaplataenia, 8% úrok z omeškania ročne zo sumy 217,36 eur od 20.07.2016 do zaplataenia. Čo sa týka záväzku žalovanej 2/, súd uvádza, že žiadať plnenie od niekoho možno iba za predpokladu existencie takéhoto záväzku voči tejto osobe (§ 494 OZ). V danej veci nebolo preukázané, že by žalovaná 2/ bola zmluvnou stranou zmluvy o pôžičke a takisto nepripadá u nej do úvahy vznik záväzku uhradiť pôžičku zo zákona. Totiž uzavretím zmluvy o pôžičke len jedným z manželov nevznikol spoločný záväzok manželov, pretože nešlo o vybavovanie záležitosti týkajúcej sa spoločných vecí a z tohto dôvodu k takémuto právnomu úkonu nebol potrebný súhlas žalovanej 2/ (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cbo 99/2009, sp. zn. 3Cdo 143/2008, rozsudok Najvyššieho súdu ČSR z 21. decembra 1973 sp. zn. 3 Cz 57/73 publikovaný v Zborníku stanovísk správ o rozhodovaní súdov a súdnych rozhodnutí najvyšších súdov ČSSR). Predmetná zmluva o pôžičke nepredstavuje dispozíciu so spoločnými finančnými prostriedkami žalovaného 1/ a žalovanej 2/, keďže touto zmluvou mali byť finančné prostriedky iba získané do BSM. Zo zmluvy o pôžičke je tak zaviazaný iba žalovaný 1/. Touto zmluvou o pôžičke sú peniaze, ktoré boli na základe zmluvy o pôžičke v hotovosti vyplatené žalovanému 1/, nadobudnuté do BSM, a k platnosti tohto právneho úkonu nebol potrebný súhlas druhého manžela. Z takejto zmluvy je zaviazaný len ten z manželov, ktorý ju ako dlžník uzavrel. Vzhľadom, nato že nebolo preukázané, že žalovaná 2/ zmluvu o pôžičke so žalobcom uzavrela, pričom sa ani nejedná o právny úkon týkajúci sa spoločných vecí manželov (§ 145 ods. 2 OZ), súd voči nej žalobu zamietol.

6. Dňa 03.06.2019 podal žalovaný 1/ vzájomnú žalobu voči žalobcovi, ktorou žiadal, aby súd zviazal žalobcu na uhradenie sumy 3.976,47 eur s 8,05% úrokom z omeškania ročne od 29.05.2019 do zaplataenia, titulom neplatenia úhrad spojených s užívaním elektrickej energie, plynu, vody, odvozu komunálneho odpadu a platenia dane z nehnuteľnosti v dome, v ktorom žalobca býva a jej podielovým spoluvlastníkom. Súd prvej inštancie vzájomnú žalobu vylúčil na samostatné konanie z dôvodu, že sa netýkala žalovanej 2/, pričom o žalobe žalobcu bolo možné rozhodnúť už na pojednávaní dňa 24.07.2019, kdežto vo vzťahu k vzájomnej žalobe ešte nebola poskytnutá stranami replika a duplika, teda vo vzťahu k vzájomnej žalobe boli potrebné ďalšie úkony súdu, pričom v čase vylúčenia na samostatné konanie nebol známy ešte rozsah dokazovania. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie vzájomnú žalobu vylúčil na samostatné konanie. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 494, § 657, § 658 ods. 1, § 517, § 145 ods. 2, § 147 ods. 1 Občianskeho zákonníka, o vylúčení veci na samostatné konanie rozhodol podľa § 166 ods. 2 CSP (v písomnom vyhotovení rozsudku nesprávne uvedený § 162 ods. 2 CSP). O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

7. Proti tomuto rozsudku (výslovne proti všetkým výrokom) podal odvolanie žalovaný 1/ a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu vo veci samej zamietá v celom rozsahu ako bezdôvodnú alebo rozsudok súdu prvej inštancie zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vytýkal súdu prvej inštancie, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď nezistil hodnoverne, kedy malo dôjsť k uzavretiu údajnej zmluvy o pôžičke medzi stranami sporu, nezistil účel, na aký mala pôžička byť poskytnutá, keď súd tvrdil, že údajná zmluva o pôžičke zo dňa 01.11.2004 mala byť uzatvorená v súlade s podmienkami úverovej zmluvy zo dňa 04.11.2004, ktorú žalobca uzatvoril so Q., T. pričom podmienky uzatvorenia zmluvy o úvere zo dňa 04.11.2004 neboli známe, lebo nebola podpísaná a nebolo zrejmé, či žalobca takúto zmluvu uzavrie. Nedostatočne a nehodnoverne súd prvej inštancie odôvodnil, ako sa zmluvné strany mohli dohodnúť na údajnej zmluve o pôžičke zo dňa 01.11.2004 a o výške splátok podľa zmluvy o úvere, ktorú žalobca uzatvoril 04.11.2004. Súd prvej inštancie nedostatočne a nehodnoverne odôvodnil, čo bolo obsahom a predmetom údajnej zmluvy o pôžičke, akými listinnými alebo inými dôkazmi sa v konaní riadil, či bola uzavretá zmluva ústne alebo písomne, aká suma mala slúžiť ako pôžička, dokedy mala byť zaplataená, kto bol zmluvnou stranou údajnej zmluvy o pôžičke, či boli dohodnuté úroky z omeškania, či bola poskytnutá bezúročne alebo s úrokom a v akej výške, na aký bankový účet mal pôžičku veriteľ dlžníkovi poskytnúť a na aký ho mal dlžník vrátiť, pričom uvedenými podstatnými skutočnosťami a podmienkami sa konajúci súd

vôbec nezaoberal. Vytýkal súdu prvej inštancie, že nesprávne skutkovo a právne vyhodnotil skutočnosť, že žalovaní 1/, 2/ boli v čase údajne uzatvorenej zmluvy o pôžičke so žalobcom manželmi, mali bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, do ktorého patrili všetky aktíva a pasíva od uzatvorenia ich manželstva vrátane ich spoločného rodinného domu, bankového účtu, a preto z neznámych príčin súd prvej inštancie nepovažoval žalovanú 2/ za povinnú zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne alebo reálnu polovicu požadovanej sumy žalobcom. Všetky sporové strany uviedli, vrátane žalovanej 2/, že boli účastníkmi údajnej zmluvy o pôžičke, že vedeli o poskytnutí finančných prostriedkov na spoločný účet žalovaného 1/, 2/, patriacich do BSM, že žalovaná 2/ z bankového účtu nepravidelne posielala žalobcovi peniaze na jeho bankový účet a že vie o poskytnutých peňažných prostriedkoch. Navyiac, žalovaná 2/ ústne a písomne uznala dlh voči žalobcovi čo do dôvodu a výšky, žalovaní 1/, 2/ založili ako záloh vlastnú nehnuteľnosť za účelom zabezpečenia poskytnutia úveru žalobcovi zo strany Q., T... Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie dostatočne a hodnoverne neodôvodnil, pričom žalovaná 2/ mala byť napadnutým rozsudkom zaviazaná spoločne a nerozdielne na plnenie voči žalobcovi spolu so žalovaným 1/ alebo mala byť zaviazaná zaplatiť polovicu nároku žalobcu uplatneného v jeho žalobe s poukazom na ust. § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka, nakoľko bezpodielové spoluvlastníctvo žalovaného 1/, 2/ už zaniklo a je už viac ako tri roky od rozvodu ich manželstva. Žalovaná 2/ nikdy nepoprela tvrdenia a dôkazy vykonané v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, pričom bola nesporne a hodnoverne preukázaná skutočnosť, že vybavenie finančných prostriedkov od žalobcu ako aj ich použitie a platenie späť žalobcovi slúžilo na vybavovanie záležitostí týkajúcich sa spoločnej veci žalovaného 1/ a žalovanej 2/ nepochybne patriacej do ich BSM. Poukázal na písomné prehlásenie zo dňa 07.04.2014, v ktorom štyria svedkovia uvádzajú, že pôžička vo výške 1.220.000,- Sk bola poskytnutá na dostavbu rodinného domu žalovaného 1/ a jeho manželky - žalovanej 2/, a to zo strany žalobcu. V spise je založená písomná výpoveď V. K. zo dňa 07.04.2014, ktorá dokazuje, že peniaze boli požičané žalovanému 1/ a žalovanej 2/. Túto skutočnosť preukazuje i zmluva o zriadení záložného práva, žalovaná 2/ o pôžičke vedela od samého začiatku. Vytýkal súdu prvej inštancie, že svojvoľne a protizákonne zmenil znenie petitu žaloby žalobcu vo veci samej, keď tento žiadal, aby žalovaní 1/, 2/ boli zaviazaní spoločne a nerozdielne zaplatiť mu istinu s príslušenstvom a súd prvej inštancie rozhodol o tejto povinnosti iba vo vzťahu k nemu - žalovanému 1/ a vo vzťahu k žalovanej 2/ bezdôvodne žalobu zamietol, pričom súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu. Ďalej poukázal na skutočnosť, že súd hovorí v rozsudku o predložení dôkazu V. A., ktorého nikto nepozná, ani žalobca, ani žalovaní, takýto dôkaz neexistuje, zmätočne uviedol, že žalovaní 1/, 2/ predávali chatu, pričom chatu nikdy nepredávali ani ju nevlastnili, mal za to, že súd bol voči nemu neobjektívny a nechcel zistiť objektívny skutkový stav veci, v rozsudku uviedol veci s týmto konaním nesúvisiace. Vytýkal i rozhodnutie o trovách konania, keď žalobca v danej veci nemal úspech 100 % a nemôže mať v tomto rozsahu priznanú náhradu trov konania, keď mal v konaní úspech len 50 %, nakoľko súd žalobu voči žalovanej 2/ bezdôvodne zamietol. Nesúhlasil s vylúčením vzájomnej žaloby na samostatné konanie z dôvodu, že vzájomný zápočet priamo súvisí s jeho nárokom. Poukázal na znenie ust. § 147 ods. 4 CSP, ktorý stanovuje, kedy súd môže alebo nemôže vylúčiť vzájomnú žalobu na samostatné konanie, pričom ust. § 166 ods. 1 CSP hovorí o spojení konania.

8. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že žalovaný 1/ si sám v podanom odvolaní odporuje, a to opakovane, keď v prvej časti odvolania všetko spochybňuje a následne, v druhej časti, dlh uznáva a uvádza dôvody, prečo by mala polovicu dlžnej sumy s príslušenstvom zaplatiť žalovaná 2/, pričom sa odvoláva na tie isté dôkazy, ktoré sa sám snaží vyvrátiť. Najskôr popiera existenciu pôžičky a následne potvrdzuje, že pôžička bola poskytnutá a žalovaná 2/ o tejto pôžičke od začiatku vedela. Pokiaľ žalovaný 1/ namieta dátum, kedy došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke medzi stranami sporu a poukazuje na dva dátumy, 01.11.2004 a 04.11.2004, na základe výpovedí a dôkazov bolo jasné, že zmluva o pôžičke bola uzatvorená dňa 04.11.2004 a v ten istý deň bola suma 1.200.000,- Sk poukázaná na spoločný účet žalovaných, zvyšných 20.000,- Sk bolo žalovanému 1/ odovzdaných v hotovosti. Pokiaľ v bode 3 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie je uvedený dátum 01.11.2004, ide o chybu v písaní, nakoľko vo zvyšku rozhodnutia je dátum správny, a to 04.11.2004, o ktorej skutočnosti sám žalovaný 1/ vie. Pokiaľ žalovaný 1/ popiera dohodu o výške splátok, je legitímna otázka, prečo po poskytnutí pôžičky zo strany žalobcu pravidelne platil, pričom splátky zodpovedali splátkam na úverovej zmluve žalobcu. K nezistenému účelu pôžičky uviedol, že zákon nevyžaduje pre uzavretie zmluvy o pôžičke uvedenie jej účelu, a preto ho súd zisťovať nemusel. Pokiaľ ide o označenie dôkazu V. A. a tvrdenia, že takýto dôkaz neexistuje, opätovne ide o chybu v písaní, keď žalovaný vie, že sa jedná o ich bratranca, P. A., a išlo len o zámenu krstného mena, ktorý dôkaz bol riadne predložený do spisu. Poukázal na zásadu koncentrácie konania a uviedol, že

žalovaný 1/ mohol svoje námietky uplatňovať pred súdom prvej inštancie, čo neurobil a nemožno na tieto prihladať v odvolacom konaní. Ďalej uviedol, že pre neho nie je dôležité, v akom pomere mu žalovaný dlžnú sumu zaplatia, pokiaľ neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k žalovanej 2/, ktorá o pôžičke vedela, ale nebola jej zmluvnou stranou, tak v zmysle zásady kontradiktórnosti konania súd rozhodol, že žalovaný 1/ je dlh povinný zaplatiť v celom rozsahu. Bol úspešný v rozsahu 100 % a nie v rozsahu 50 %, ako uvádza žalovaný 1/. V prípade žalovaných sa jedná o tzv. samostatné spoločenstvo a procesné dôsledky sú samostatné pre každého žalovaného, pričom tieto vyplývajú z hmotnoprávneho vzťahu účastníkov (dlžník, solidárny dlžník) a spoločenstvo je dané iba na procesnom základe. Zdôraznil, že sa mohol domáhať zaplatenia sumy od ktoréhokoľvek zo žalovaných, preto nie sú pravdivé tvrdenia žalovaného o trovách konania. Žalovaný 1/ účelovo vykonštruoval vzájomnú žalobu v čase, keď už mohol tušiť, že mu bude musieť zaplatiť dlh, pričom táto vzájomná žaloba je vo viacerých veciach rozporuplná a bez akýchkoľvek dôveryhodných dôkazov, a preto spojiť túto vzájomnú žalobu s týmto konaním by znamenalo prieťahy v konaní a oddialenie právoplatného rozhodnutia. Súd prvej inštancie preto správne rozhodol, že vzájomnú žalobu vylúčil na samostatné konanie. Obranu žalovaného považoval za absolútne účelovú, nekonzistentnú a vykonštruovanú so snahou o oddialenie povinnosti zaplatiť mu dlžnú sumu. Súd prvej inštancie dodržal všetky zákonné a procesné postupy, prísne rešpektoval ustanovenia CSP a rozhodol na základe zásad sporového konania a princípe kontradiktórnosti a koncentrácie s tým, že sa vysporiadal so všetkými relevantnými tvrdeniami sporových strán a predloženými dôkazmi.

9. Žalovaná 2/ vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Uviedla, že od začiatku sporu tvrdila, že pritom, ako žalovaný 1/ prehováral, prehovoril a následne podpísal so žalobcom všetky potrebné doklady, nebola, čo jasne preukazuje absencia jej mena i podpisu na daných dokladoch, ktorú skutočnosť potvrdili svedeckými výpoveďami okrem žalobcu i svedok, B. V. K.. Zo sumy zaslanej na účet peniaze nečerpala, všetky upotrebil žalovaný 1/, pričom je presvedčená, že neboli použité pre potreby dostavby ich domu. V roku 2004 žalovaný 1/ rozsiahlo investoval do rôznych fondov, preto zrejme silnel nátlak matky žalovaného 1/ na bratov, F. a V., aby žalovanému 1/ pomohli získať financie a tento silnel. Nie je pravda, že o všetkom ju doma žalovaný 1/ informoval, investoval veľké sumy do rôznych fondov a keďže vedel z rozhovorov s ňou, že s týmto zásadne nesúhlasí, tak ju zámerne o svojich finančných manipuláciách neinformoval. K daným peniazom sa nedostala a nevyberala ich a je presvedčená, že neboli minuté na dostavbu ich domu v A.. Naviac, podobnú vec ako so žalobcom žalovaný 1/ vykonal následne i s príbuznými, P. A., jeho bratrancom. Tieto položky patria k rozsiahlym dlhom, ktoré žalovaný 1/ mal i v ďalších inštitúciách - N., Q. Q., V.. Keď sa o všetkých jeho transakciách dozvedela, žalovaný 1/ ako jej bývalý manžel jej neustále opakoval, že sú v tom obaja rovnako podľa zákona. Dlž začala splácať z morálneho hľadiska, lebo sa za konanie žalovaného 1/ ako svojho manžela hanbila, nesprával sa k bratovi podľa jej názoru slušne a správne a vec sa snažila preto riešiť. Pri dohode o poskytnutí a splácaní danej sumy peňazí nebola, a preto dlh začala splácať čisto z morálneho hľadiska, aby nepredlžovala daný súdny proces a považovala to vo svojej podstate za spravodlivé. Cenila, že v našom právnom systéme sa nachádza miesto aj pre morálku a obyčajnú ľudskú slušnosť tak, ako ju ocenili obaja bratia žalovaného 1/ a napriek tomu, čo sa v rodine udialo, majú s ňou normálne a nekomplikované vzťahy.

10. Žalovaný 1/ vo svojom písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu a žalovanej 2/ uviedol, že sa pridrižiava všetkých svojich písomných a ústnych vyjadrení a zotrváva na stanovisku, že súd prvej inštancie nesprávne zistil skutkový stav, ako aj nesprávne právne vec posúdil. Uviedol, že nikdy neuznal domnelý dlh voči žalobcovi a nebolo zistené, či sa v danej veci nejedná o dar žalobcu. V prípade hodnoverného preukázania povinnosti zaplatiť žalovanú sumu, je žalovaná 2/ povinná zaplatiť polovicu ako jeho manželka, ktorá vždy vedela o peniazoch od žalobcu, pričom sama posielala žalobcovi peniaze a podpísala záložnú zmluvu na ich spoločný dom, na ktorý boli finančné prostriedky použité a ktorý spadá do ich BSM. Dátum 01.11.2004, ktorý mal byť dátumom uzatvorenia pôžičky, je v rozsudku súdu prvej inštancie uvedený opakovane, nešlo o chybu v písaní. Významné je, že k uzatvoreniu neznámeho právneho úkonu malo dôjsť pred podpisom zmluvy o poskytnutí úveru medzi žalobcom a Q.. Žalovaná 2/ uznala dlh voči žalobcovi čo do dôvodu a čo do výšky, s ktorou skutočnosťou sa súd prvej inštancie nevysporiadal. Mal za to, že žalobca v tomto súdnom konaní neunesol dôkazné bremeno a jeho žaloba mala byť zamietnutá. Vytýkal súdu prvej inštancie, že neuplatnil koncentračnú zásadu, pričom svoje tvrdenia a námietky uviedol ústne aj písomne v priebehu súdneho konania pred skončením dokazovania a rozhodnutia vo veci samej. Zopakoval svoje tvrdenia vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie o trovách konania. Tvrdil, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní svojvoľne prekročil

žalobný petit. Zdôraznil, že súd koná hospodárne a zbytočne a neprimerane zaťažuje strany sporu a iné osoby, keď vylúčil vzájomnú žalobu na samostatné konanie. Ďalej uviedol, že peniaze od žalobcu išli do spoločného majetku žalovaných 1/, 2/ na ich spoločný rodinný dom a spadajú do BSM. Je nelogické, že by žalovaná 2/ nevedela o peniazoch od žalobcu, ale zároveň by peniaze žalobcovi posielala a uznala voči nemu dlh. Tvrdenia žalovanej 2/ o tom, že investoval do rôznych fondov, nie sú pravdivé a ani preukázané. Žalovanú 2/ vždy o všetkom informoval, táto o všetkom vedela a nie je si vedomý, že by akékoľvek iné jeho dlhy alebo dlhy žalovanej 2/ voči iným fyzickým alebo právnickým osobám súd zisťoval. Sama žalovaná uvádza, že je spoludlžníčkou domnejšej pôžičky z morálneho hľadiska aj zo zákona. Mal za to, že je v rozpore s platnými právnymi predpismi, že súd zamietol žalobu voči žalovanej 2/ ako jeho bývalej manželke, nakoľko doposiaľ nedošlo k vyporiadaniu ich BSM a údajná pôžička mala byť poskytnutá v čase trvania BSM. Z tohto dôvodu je rozsudok súdu prvej inštancie protiprávny a nepreskúmateľný. Ďalej sa podrobne vyjadroval v 16.-tich bodoch k priebehu súdneho konania pred súdom prvej inštancie, kde opakoval svoje doterajšie tvrdenia. Zdôraznil, že žalovaná 2/ si pre vlastnú potrebu, aby vedela, koľko splácajú spolu na jednom liste písala ich spoločné úvery ale i úver žalobcu a P. A., aby vedela, akú sumu musia spoločne splácať. Poukázal i na e-mailly Q. A., z ktorých vyplýva, že poukazuje na skutočnosť, že žalovaní 1/, 2/ majú spoločný dlh voči žalobcovi. Ďalej opätovne poukázal na prehlásenie zo dňa 07.04.2014, v ktorom 4 osoby potvrdili, že pôžička bola požičaná obom žalovaným. Tvrdil, že tvrdenie žalovanej, že o pôžičke v roku 2004 nevedela, je vyvrátené tým, že podpísala zmluvu o zriadení záložného práva dňa 04.11.2004 k úveru žalobcu a až na základe tejto zmluvy boli vyplatené peniaze žalovaným 1/, 2/ zo strany žalobcu. Svedectvo V. K. bolo pravdepodobne pomstou za jeho obmedzenie na slobode v konaní pred políciou dňa 21.02.2018.

11. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k podanému vyjadreniu žalovaného 1/ uviedol, že trvá na svojich doterajších vyjadreniach.

12. Žalovaný 1/ vo svojom písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že žalobca v konaniach sp. zn. 26C/35/2015, 23C/236/2016 a sp. zn. 15C/5/2019 žaluje vždy oboch žalovaných (žalovaný 1/, žalovaná 2/) ako bývalých manželov, pričom jeho zástupca preukazuje presne na to, čo si myslí i on, a to, že zmluvnou stranou vo všetkých troch prípadoch je i žalovaná 2/, ktorá je povinná dlh zaplatiť spoločne a nerozdielne. Vo všetkých troch spisoch sú nespochybniteľné písomné dôkazy, ktoré jasne preukazujú pôžičku, ktorá bola poskytnutá obom manželom, čo potvrdzuje i čestné prehlásenie zo dňa 07.04.2014, ktoré podpísali štyria svedkovia vrátane žalobcu a svedka V. K.. Tvrdenie žalovanej, že pri dohode nebola a o úvere dlho ani nevedela, neobstojí, nakoľko bolo preukázané, že podpisovala záložnú zmluvu k tomuto úveru v deň čerpania úveru, keby uvedenú záložnú zmluvu nepodpísala, banka by peniaze neuvoľnila a žalobca by nemal za čo žalovať. Peniaze prišli na spoločný účet žalovaných, na ktorom účte je žalovaná 2/ vedená ako prvá, navyiac, dlh voči žalobcovi písomne aj ústne uznala.

13. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného 1/ uviedol, že zotrváva na svojich doterajších vyjadreniach a návrhoch.

14. Ďalšie písomné vyjadrenia k veci podané neboli.

15. Opravným uznesením č. k. 23C/236/2016-342 zo dňa 25. februára 2020 súd prvej inštancie opravil záhlavie svojho rozsudku v časti adresy právneho zástupcu žalobcu.

16. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania žalovaným 1/ bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výrokoch II. a súvisiacom výroku IV. potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods .1, 2 CSP a vo výrokoch I., III., V. odmietnuť podľa § 386 písm. b), c) CSP.

17. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli žalovaným 1/ v odvolaní proti výroku II. (vo veci samej) vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie v tomto rozsahu. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v danej veci vykonal rozsiahle dokazovanie vrátane výsluchu svedkov, vyhodnotil každý dôkaz jednotlivo, všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil, z akých dôvodov a ktoré tvrdenia strán sporu mal preukázané a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám

ust. § 220 CSP. Námiety žalovaného 1/ uvedené v podanom odvolaní voči výroku II. sú totožné s námietkami uplatnenými pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne a vyčerpávajúco vysporiadal, preto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané ani tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil zistený skutkový stav súdom prvej inštancie, jeho právne posúdenie a v podrobnostiach na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v tomto rozsahu odkazuje (v zmysle § 387 ods. 2 CSP).

18. Odvolací súd zdôrazňuje, že rozhodnutie všeobecného súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu tvorí jedno konanie a vzhľadom ku skutočnosti, že žalovaný 1/ v podanom odvolaní žiadne nové námietky, s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol vysporiadal, neuviedol, považoval za potrebné na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uviesť len nasledovné:

19. Žalovaný 1/ vytýkal súdu prvej inštancie (napriek tomu, že uviedol všetky odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 CSP), predovšetkým to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP) a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP).

20. Podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP možno uplatniť odvolací dôvod, ktorý spočíva v tom, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

21. Podstata odvolacieho dôvodu podľa citovaného zákonného ustanovenia spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom potom je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, je potreba považovať taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu podľa ust. § 191 CSP. Podľa citovaného zákonného ustanovenia hodnotí súd dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany sporu. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje citovaným zákonným ustanoveniam. Týmto odvolacím dôvodom možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

22. Žalovaný 1/ opodstatnenosť tohto odvolacieho dôvodu videl v tej skutočnosti, že súd prvej inštancie zaviazal k zaplateniu dlhu zo zmluvy o pôžičke výlučne žalovaného 1/ a žalobu voči žalovanej 2/ zamietol napriek tomu, že žalovaná 2/ o poskytnutí pôžičky od žalobcu vo výške 1.220.000,- Sk vedela, podpísala zmluvu o zriadení záložného práva, finančné prostriedky prišli na spoločný účet žalovaných 1/, 2/ a boli použité na stavbu ich nehnuteľnosti a dlh písomne i ústne uznala, platila splátky na bankový účet žalobcu. Súčasne namietal i uzavretie údajnej zmluvy o pôžičke dňa 01.11.2004, keď zo zmluvy o úvere zo dňa 04.11.2004 vyplývalo, že až v uvedený deň bola zmluva podpísaná a finančné prostriedky žalobcovi poskytnuté, rovnako namietal dôkaz V. A., ktorého nepozná.

23. V sporovom civilnom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada. Strana sporu má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana sporu, ktorá tieto povinnosti nesplnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana sporu nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazné bremeno, ako procesný inštitút v civilnom sporovom konaní, spočíva v zodpovednosti strany sporu za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Ak neboli preukázané tvrdenia strany sporu, táto dôkazné bremeno neuniesla, čoho následkom je rozhodnutie

súdu vo veci samej v jej neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť vo veci samej aj v takých prípadoch, keď neboli preukázané určité skutočnosti, významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, či už z dôvodu nečinnosti strany sporu, ktorá nesplnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec.

24. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú povinnosti tvrdenia a povinnosti označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena.

25. Právny vzťah zo zmluvy o pôžičke, upravený v ustanoveniach § 657 a § 658 Občianskeho zákonníka, vzniká dohodou zmluvných strán, na základe ktorej jedna strana prenecháva druhej veci určené podľa druhu a druhá strana vráti po určitom čase veci toho istého druhu. Rozsah dôkazného bremena, teda okruh skutočností, ktoré ako rozhodné musia byť preukázané, ako aj to, kto je nositeľom dôkazného bremena, vyplýva z hmotného práva, a to citovaných zákonných ustanovení. Žalujúci veriteľ má povinnosť preukázať uzavretie zmluvy o pôžičke a na jej základe reálne poskytnutie peňažnej sumy a žalovaný dlžník, ak sa chce úspešne brániť, musí preukázať zánik záväzku, a to buď reálnym splnením dlhu alebo iným spôsobom.

26. Žalobca preukázal vznik právneho vzťahu zo zmluvy o pôžičke, uzavretej medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným 1/ ako dlžníkom uzavretej dňa 04.11.2004 podľa § 657 Občianskeho zákonníka. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že takáto zmluva o pôžičke medzi nimi bola uzavretá, čo vyplynulo z rozsiahleho dokazovania súdom prvej inštancie - výpovedí strán sporu, svedkov, výpisu z účtu žalovaného 1/ a žalovanej 2/, realizáciou splátok od roku 2004 do roku 2012 (takmer 8 rokov), predajom nehnuteľnosti za kúpnu cenu 5.380,- eur žalovanými, ktorá suma bola vyplatená na účet žalobcu atď., ktoré skutočnosti vyvracajú i tvrdenie žalovaného 1/ o tom, že zo strany žalobcu voči nemu sa malo jednať o dar. V konečnom dôsledku sám žalovaný 1/ potvrdil uzavretie zmluvy o pôžičke jednak vo svojej záverečnej reči ako i samotnom odvolaní a následných vyjadreniach. Žalobca tak uniesol dôkazné bremeno a preukázal existenciu právneho vzťahu medzi ním a žalovaným 1/ zo zmluvy o pôžičke.

27. Pokiaľ ide o vzťah medzi žalobcom a žalovanou 2/, z dôkazov predložených v spise a výpovedí strán sporu vrátane prehlásenia žalobcu, B. V. K., D. Q. K., H. K. zo dňa 07.04.2014, na ktoré žalovaný 1/ opakovane poukazoval, ako i zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 04.11.2004 nevyplývalo, že účastníčkou zmluvy o pôžičke zo dňa 04.11.2004 bola i žalovaná 2/. Na tomto závere nič nemôže zmeniť ani skutočnosť, že sa o existencii pôžičky žalovaná 2/ dozvedela, že uvedenú pôžičku splácala, že mienila i uznať, resp. uznala svoj dlh voči žalobcovi, nakoľko to považovala za morálne, pričom nepretržite tvrdila, že účastníčkou zmluvy o pôžičke nebola. Žalobca tak dôkazné bremeno vo vzťahu k žalovanej 2/ a existenciu právneho vzťahu medzi ním a žalovanou 2/ zo zmluvy o pôžičke neuniesol.

28. Žalovaný 1/ nie je subjektom civilného sporového konania, ktorého by sa dôkazné bremeno netýkalo, a preto pokiaľ chcel preukázať, že nešlo o uzavretie zmluvy o pôžičke, ale o darovaciu zmluvu, musel preukázať, že došlo k uzavretiu darovacej zmluvy v zmysle § 628 a nasl. Občianskeho zákonníka (základnou zásadou uzavretia darovacej zmluvy je, že darca niečo bezplatne prenecháva alebo sľubuje obdarovanému a tento dar alebo sľub prijíma). Tieto podstatné náležitosti darovacej zmluvy medzi žalobcom ako darcom a žalovaným 1/ ako obdarovaným boli v konaní vyvrátené nielen tvrdením žalobcu a spoludlžníka V. K., prehlásením zo dňa 07.04.2014 ale i skutočnosťou, že osem rokov bola pôžička splácaná v zmysle dohody jej účastníkov.

29. Pokiaľ súd prvej inštancie vykonal dokazovanie uvedené v bode 14 odôvodnenia jeho rozhodnutia, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP, keď všetky dôkazy v konaní vykonané podrobne hodnotil podľa svojej úvahy, každý dôkaz jednotlivo a všetky vo vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo a dôsledne prihliadol na všetko, čo v konaní vyšlo najavo vrátane toho, čo uviedli strany sporu, nie je možné jeho hodnoteniu dôkazov nič vytknúť.

30. Odvolací súd môže preto konštatovať, že odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) daný nebol.

31. Odvolací súd v súvislosti s uvedením nesprávneho dátumu uzavretia zmluvy o pôžičke dňa 01.11.2004 a nesprávneho dôkazu V. A. (namiesto správneho označenia P. A.), môže uviesť len toľko, že sa jednalo o zrejmé chyby v písaní odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré nemali na vecnú správnosť jeho rozhodnutia žiaden vplyv.

32. Žalovaný 1/ uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP a tvrdil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

33. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje svoje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

34. Z odvolania žalovaného 1/ vyplýva, že naplnenie tohto odvolacieho dôvodu videl v nesprávnej aplikácii ust. § 145 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 533 a § 558 Občianskeho zákonníka.

35. Žalovaný 1/ tvrdil, že z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí, sú oprávnení a povinní obaja manželia spoločne a nerozdielne, a preto i pri uplatnení nárokov žalobcu _____ zo zmluvy o pôžičke ako dlžníci mali vystupovať obaja žalovaní, nakoľko zmluva bola uzavretá za trvania manželstva a bola použitá na veci patriace do BSM.

36. S týmto názorom žalovaného 1/ sa odvolací súd stotožniť nemôže.

37. Odvolací súd zdôrazňuje, že z ustálenej judikatúry a súdnej praxe vyplýva, že ak vznikol za trvania manželstva dlh, z ktorého bol zaviazaný len jeden z manželov, ktorý uzavrel vlastným menom zmluvu o pôžičke a ak boli takto získané peniaze použité na kúpu určitej veci, t.j. bola za ne získaná určitá majetková hodnota, patrí aj táto hodnota za splnenia podstatných podmienok uvedených v § 143 Občianskeho zákonníka, a to bez ohľadu, či bola zmluva o pôžičke uzavretá platne, do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. K záväzku manžela, ktorý takto zadovážil peniaze a je povinný ich vrátiť (či už ako plnenie zo zmluvy o pôžičke, alebo ako bezdôvodné obohatenie), ktorý ich vynaložil v skutočnosti na spoločný majetok zo svojho, sa prihliadne pri vyporiadaní BSM. Ak si jeden z manželov požičiava od inej osoby peniaze a v zmluve o pôžičke vystupuje ako dlžník, je zo zmluvy o pôžičke zaviazaný a oprávnený len ten z manželov, ktorý ju ako dlžník uzavrel. Samotný záväzok jedného z manželov sa tak netransformuje na spoločný záväzok oboch manželov _____ vo vzťahu k veriteľovi (rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo 28/2019) .

38. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd zdôrazňuje, že i v prípade preukázania, že finančné prostriedky zo zmluvy o pôžičke uzavretej medzi žalobcom a žalovaným 1/ boli použité na spoločný majetok žalovaných 1/, 2/, nie je možné iba z tejto skutočnosti vyvodiť záväzok žalovanej 2/ vo vzťahu k žalobcovi bez preukázania existencie podstatných náležitostí týkajúcej sa zmluvy o pôžičke v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka. Samotná existencia zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a žalovaným 1/ a prípadné použitie finančných prostriedkov na spoločný majetok žalovaných 1/2/ , nie je dôkazom o uzavretí zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a žalovanou 2/ . Následkom preukázania týchto tvrdení žalovaného 1/ je právny stav uvedený v bode 37 tohto odôvodnenia.

39. Pokiaľ žalovaný 1/ tvrdil, že v priebehu súdneho konania žalovaná 2/ uznala písomne i ústne nárok žalobcu čo do dôvodu i do výšky, a preto sa stala v zmysle § 533 Občianskeho zákonníka spoludlžníčkou, odvolací súd zdôrazňuje, že v danej veci k takémuto úkonu _____ zo strany žalovanej 2/ nedošlo, táto od začiatku súdneho konania tvrdila, že účastníčkou zmluvy o pôžičke nebola a k zaplateniu, resp. k stanovisku, že dlh zaplatí, ju viedlo len morálne hľadisko.

40. Odvolací súd zastáva názor, že odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) daný nebol.

41. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. vo veci samej ako vecne správny potvrdil.

42. Ďalej sa odvolací súd zaoberal námietkami žalovaného 1/ proti výroku IV. o trovách konania, ktorým súd prvej inštancie priznal žalobcovi voči žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalovaný 1/ namietal, že žalobca sa domáhal zaplataenia žalovanej sumy spoločne a nerozdielne (solidárne) od žalovaných 1/, 2/, pričom mu nebolo v celom rozsahu vyhovené (zaviazaný na zaplataenie žalovanej sumy bol len žalovaný 1/, proti žalovanej 2/ bola žaloba zamietnutá), a preto môže dôjsť iba k prípadnému zaplataeniu trov konania v rozsahu 50 %, v ktorom bol žalobca úspešný.

43. K uvedenej námietke žalovaného 1/ odvolací súd udáva, že z ustálenej súdnej praxe i právnej teórie vyplýva, že osoby zaviazané k solidárnemu plneniu (plneniu spoločne a nerozdielne) sú spoločníkmi samostatnými a nie nerozlučnými spoločníkmi v konaní. Rozsudok sa nemusí vzťahovať na všetky žalované solidárnych dlžníkov a o nerozlučné spoločenstvo nepôjde tiež preto, že veriteľ si môže zvoliť, či bude o celé plnenie žalovať všetkých, alebo len niektorých spoludlžníkov. O založení procesného spoločenstva medzi solidárnymi dlžníkmi rozhoduje iba vôľa veriteľa (ide o tzv. dobrovoľné spoločenstvo), z čoho vyplýva záver o samostatnosti spoločníkov. Aj keby boli žalovaní všetci solidárni dlžníci, nemusí sa rozsudok vzťahovať na všetky, nakoľko každému prislúchajú jeho osobné námietky, ktoré musia byť posudzované iba vo vzťahu k nemu samému. Výsledok sporu tak môže vyznieť inak pre každého zo solidárnych dlžníkov (napr. inak pre solidárneho dlžníka, ktorý vzniesol napríklad námietku premlčania svojho dlhu než pre spoludlžníka, ktorý tak neurobil). Rôznosť rozsudku môže byť aj dôsledkom napríklad odpustenia dlhu voči jednému spoludlžníkovi, ktoré nemá vplyv na povinnosť ostatných alebo nemožnosť plnenia na strane jedného z nich, pričom aj splatnosť záväzkov jednotlivých solidárnych dlžníkov nemusí byť totožná a záväzok každého z nich sa môže premlčať zvlášť. Významnou je i otázka dôkazného bremena (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/43/2010, sp. zn. 6Cdo/544/2015, sp. zn. 4Cdo/203/2015).

44. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

45. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhoduje aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

46. V civilnom sporovom konaní sa povinnosť náhrady trov konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v spore, ktorá sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli. V predmetnom spore (o zaplataenie 3.858,38 eur s príslušenstvom) aplikujúc zásadu úspechu (§ 255 CSP) s ohľadom na jeho výsledok (uvedený v bode 1 tohto odôvodnenia), keď žalobe bolo vo vzťahu k žalovanému 1/ v celom rozsahu vyhovené, žalobcovi bez akýchkoľvek pochybností patrí proti žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 CSP) v celom rozsahu, t. j. v rozsahu 100 %.

47. Z týchto dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie i v napadnutom výroku IV. o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

48. Odvolanie žalobcu smerovalo i voči výroku I., ktorým bola vzájomná žaloba žalovaného 1/ proti žalobcovi vylúčená na samostatné konanie.

49. Súd prvej inštancie vzájomnú žalobu žalovaného 1/ proti žalobcovi o zaplataenie 3.976,47 eur s prísl. vylúčil na samostatné konanie z dôvodu, že sa netýkala žalovanej 2/ a nebolo o nej možné rozhodnúť na pojednávaní dňa 24.07.2019.

50. Podľa § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

51. Podľa § 386 písm. c) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

52. Na rozdiel od právnej úpravy v Občianskom súdnom poriadku, účinnej do 30.06.2016, bola koncepcia prípustnosti odvolania v Civilnom sporovom poriadku zmenená tak, že proti súdному rozhodnutiu - uzneseniu vo svojej podstate odvolanie prípustné nie je. Pripúšťa sa len v prípadoch, ktoré sú v zákone taxatívne vypočítané v ust. § 357 CSP.

53. Podľa § 357 CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o

- a) zastavení konania,
- b) odmietnutí podania vo veci samej,
- c) odmietnutí žaloby na obnovu konania,
- d) návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia,
- e) zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a 335 ods. 1,
- f) návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností, okrem odôvodnenia,
- g) zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku,
- h) zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie,
- i) návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku,
- j) odklade vykonateľnosti rozhodnutia,
- k) povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva,
- l) zabezpečení dôkazného prostriedku,
- m) nároku na náhradu trov konania,
- n) prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164,
- o) návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia.

54. Vzhľadom ku skutočnosti, že taxatívny výpočet uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie, nezahŕňa odvolanie proti rozhodnutiu (uzneseniu) súdu o vylúčení vzájomnej žaloby na samostatné konanie, odvolací súd uzavrel, že odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie o vylúčení vzájomnej žaloby žalovaného 1/ na samostatné konanie nie je prípustné.

55. Na tomto závere odvolacieho súdu nič nemení ani skutočnosť, že napadnutý výrok o vylúčení vzájomnej žaloby žalovaného 1/ na samostatné konanie je súčasťou rozsudku súdu prvej inštancie, jedná svojou podstatou o uznesenie, nakoľko nejde o rozhodnutie vo veci samej (§ 212 CSP) .

56. Z týchto dôvodov odvolací súd s poukazom na ust. § 386 písm. c) CSP odvolanie žalovaného 1/ proti výroku I. odmietol, nakoľko smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolaniu nie je prípustné.

57. Odvolanie žalovaného 1/ smerovalo i proti výroku III., v ktorom bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá (vo vzťahu k žalovanej 2/) a proti výroku V., ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania žalovanej 2/ vo vzťahu k žalobcovi.

58. Podľa § 386 písm. b), odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

59. Oprávnenie podať odvolanie nemá každá strana sporu bez ďalšieho. Z povahy odvolania ako riadneho opravného prostriedku vyplýva, že odvolanie môže podať len strana sporu, ktorej nebolo rozhodnutím súdu prvej inštancie v celom rozsahu vyhovené, prípadne ktorému bola rozhodnutím spôsobená iná určitá ujma na jeho právach. Rozhodujúci je pritom výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie, pretože existenciu možnej ujmy možno vyhodnotiť len z procesného hľadiska. Pri tomto hodnotení sa neprihliada na subjektívne presvedčenie strany sporu, ale na objektívnu skutočnosť, že rozhodnutím súdu mu bola spôsobená určitá ujma, ktorú možno odstrániť zrušením alebo zmenou napadnutého rozhodnutia (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/215/2010).

60. Subjektívna stránka prípustnosti odvolania sa viaže na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje osobitný aspekt toho, kto podáva odvolanie - či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať odvolanie (hoci aj proti rozhodnutiu objektívne napadnuteľnému týmto právnym prostriedkom), takýmto dôvodom je skutočnosť, že rozhodnutím súdu prvej inštancie bol odvolateľ v procesnej stránke negatívne dotknutý a bola mu spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery. Záver o tom, že podané odvolanie je prípustné, predpokladá zaujatie záveru jeho prípustnosti tak po stránke objektívnej, ako aj po stránke subjektívnej. Posúdenie subjektívnej prípustnosti odvolania ale vo všeobecnosti predchádza posúdeniu objektívnej prípustnosti odvolania.

61. Odvolací súd zastáva názor, že v danej veci sa vo výroku III. a V. rozhodovalo o nároku žalobcu vo vzťahu k žalovanej 2/, ani z objektívnej, ani zo subjektívnej stránky sa netýkala žalovaného 1/ (viď i odôvodnenie v bode 43 tohto odôvodnenia), preto nie je možné žalovaného 1/ považovať za osobu oprávnenú podať voči týmto výrokom opravný prostriedok.

62. Z týchto dôvodov odvolací súd odvolanie žalovaného 1/ voči výroku III. a výroku V. odmietol s poukazom na ust. § 386 písm. b) CSP.

63. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1, podľa § 255 ods. 1 a podľa § 262 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný, bola priznaná proti žalovanému 1/ náhrada trov odvolacieho konania v celom rozsahu .

64. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).